

ในปัจจุบันกระบวนการรับข้อพิพาทด้วยวิธีการอนุญาโตตุลาการได้รับความนิยมจากประชาชนอย่างกว้างขวาง เนื่องจากการรับข้อพิพาทที่มีความสะดวก รวดเร็ว มีขั้นตอนการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเมื่อเทียบกับ กระบวนการพิจารณาคดีของศาล อีกทั้งคู่พิพาททั้งสองฝ่ายยังสามารถแต่งตั้งให้บุคคล หนึ่งบุคคลใดที่มีความรู้ความสามารถและมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องที่พิพาทได้ ได้แย้งกันอยู่ให้เข้ามาทำหน้าที่อนุญาโตตุลาการชี้ขาดข้อพิพาทของตน

โดยกระบวนการพิจารณาและสืบพยานในชั้นพิจารณาข้อพิพาทของคณะ อนุญาโตตุลาการนั้น หากคู่พิพาทมิได้ตกลงกันให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างไร้ โดยเฉพา และพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 ก็ได้บัญญัติให้ต้อง ดำเนินการอย่างไรเป็นพิเศษ คณะอนุญาโตตุลาการก็มีอำนาจที่จะดำเนินกระบวนการ พิจารณาและสืบพยานอย่างใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร รวมถึงอำนาจที่จะวินิจฉัยและ ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานนั้นว่า จะรับฟังได้หรือไม่ เพียงใด อันมีลักษณะในการดำเนิน กระบวนการพิจารณาคดีคล้ายคลึงกับศาล

ดังนั้น คณะอนุญาโตตุลาการจึงมีอำนาจทำการพิจารณาจากพยานหลักฐานที่ คู่พิพาทได้แสดงต่อคณะอนุญาโตตุลาการ ซึ่งหากพยานหลักฐานที่ได้นำสืบนั้นเป็น พยานหลักฐานที่ต้องแท้จริงไม่เป็นพยานหลักฐานที่ถูกสร้างขึ้นมาให้บิดเบือนต่อ ความเป็นจริงแล้ว ก็จะทำให้คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการเป็นไปอย่างถูกต้อง แต่หากพยานหลักฐานนั้นเป็นพยานหลักฐานที่ไม่ถูกต้องแท้จริงหรือเป็นพยานหลักฐาน เท็จก็จะส่งผลให้คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการนั้นไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง และ จะส่งผลกระทบต่อคู่พิพาทอีกฝ่ายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากกระบวนการ พิจารณาและสืบพยานในชั้นศาลแล้ว จะพบว่า ในการสืบพยานหลักฐานของศาลนั้น หากพยานหลักฐานที่เข้าสู่กระบวนการรับฟังพยานหลักฐานของศาลเป็นพยานที่เป็นเท็จ ไม่ถูกต้อง เนื่องจากคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ก่อให้เกิดขึ้น และพยานหลักฐานนั้นเป็น พยานหลักฐานที่สำคัญอันเกี่ยวข้องแก่คดีจนทำให้ศาลได้นำเอาพยานหลักฐานนั้นมา ประกอบการทำคำพิพากษาแล้ว ประมวลกฎหมายอาญาก็ได้กำหนดโทษและความรับผิดชอบ เอาไว้ ซึ่งในกระบวนการพิจารณาและ

สืบพยานหลักฐานของคณะอนุญาโตตุลาการมิได้บัญญัติถึงความรับผิดชอบในกรณีนี้ไว้ด้วย

นอกจากนี้ในการเพิกถอนและการปฏิเสธไม่บังคับตามคำชี้ขาดของคณะ อนุญาโตตุลาการ พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 ก็มีได้บัญญัติให้มีการ เพิกถอนหรือปฏิเสธไม่บังคับตามคำชี้ขาดหากปรากฏว่า พยานหลักฐานที่นำสืบใน ชั้นพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นพยานหลักฐานเท็จ จึงมีผลทำให้คำชี้ขาด นั้นต้องถูกบังคับตามคำพิพากษาต่อไป

ดังนั้น จึงควรกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาและเพิ่มเติมเหตุแห่งการเพิกถอน และการปฏิเสธไม่บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในกรณีที่พยานหลักฐาน ที่นำสืบหรือแสดงต่อคณะอนุญาโตตุลาการนั้นเป็นพยานหลักฐานที่เป็นเท็จ

At present, dispute resolution by means of arbitration is widely popular with the general public. This is because it involves a convenient and rapid resolution of disputes, and also because it is an uncomplicated proceeding as compared to court proceedings. In addition, both parties can appoint any person who has the requisite knowledge, ability and expertise in the disputed area under arbitration in settling their dispute.

In the consideration phase of the dispute being arbitrated, the arbitration committee has the right to proceed as they deem appropriate if the parties to the dispute have not agreed to any specific way of proceeding, especially in view of the fact that Arbitration Act of B.E. 2545 does not contain provisions or rules regarding the conduct of the proceeding and the use of evidence. Analogous to judges in court proceedings, the arbitration

committee is granted the authority to judge and weigh the acceptability of evidence.

Therefore, the arbitration committee has the authority to consider the evidence both parties produce. If the evidence adduced is proper and not fabricated, the judgment of the arbitration committee should be accurate. If the evidence is fabricated or false, the judgment of the arbitration committee would be inaccurate and would inevitably adversely affect one of the contending parties. The criminal code stipulates that the adducing of evidence in court proceedings should be governed by rules of liability. The code determines liability and concomitant punishment if evidence presented in the hearing process is fabricated. The importance of the evidence is taken into account when judgments concerning such violations are rendered. However, there are no provisions governing liability in the proceedings of arbitration committees in analogous cases.

Moreover, the Arbitration Act of B.E. 2545 does not have any provisions regarding ignoring or refusing to enforce judgments of arbitration committees when it is found that the evidence adduced before them was false. As such, even in such cases, the judgment is considered accurate and so must be enforced.

Therefore, it is recommended that criminal liability should be extended to cover those cases in which the judgments of arbitration committees concerning false evidence presented to them have been ignored or not enforced.